

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

DIANA
PALMER

MAALI ARMASTUS
SINISEKS

Originaali tiitel:
Diana Palmer
Color Love Blue
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires

First published in 1984 by Dell. This edition published in 2019.
Copyright © 1984 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08383920
ISBN 978-9949-82-621-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

ESIMENE PEATÜKK

TUUL oli tugev, ent Jolanal polnud sellest midagi. Talle meeldis seda kõndides oma pikkades paksudes blondides juustes tunda. Ta oli pikka kasvu tüdruk ja see meeldis talle nagu ka pikkade jalgade liikumine, kui mööda Viendat avenüüd alla jalutas. Ta võis küll maatüdruk olla, ent ta oli New Yorgis juba piisavalt kaua elanud, et osata linna tempos püsida. Ta sulandus restoraniotsijate ridadesse, sellal kui lõunaegses liiqluses olid tänavad kollaseid taksosid täis.

Ta tõstis pea ja naeratas. Oli hea olla elus ja kahekümne seitsmene ja oma paljutöötava karjääri alguses. Tal oli peagi elitaarses kunstigaleriis isikunäitus ning ta teenis oma maalide müügist rohkem raha kui kogu varasema elu jooksul kokku. Ta naeratas ning silmad sädelesid, kui ta mõtles Georgias elavatele sõpradele, kes olid naernud tema ambitsiooni üle kunstnikuks saada. Kui nad vaid teda nüüd näeksid – kõndimas ringi Anne Kleini kleidis, selle peal põlvini seemisnahast mantel ja jalas nahksaapad... Kas nad kiristaksid hambaid?

Jolana pörkas kellelegi otsa, sest oli oma edu üle kahjurõõmu tundnud selmet vaadata, kuhu läheb, ning kaks suurt

kätt haarasid temast kinni. Ta vaatas üles näkku, mis vaigistas ta vabanduse, kuigi avas selleks suu.

Mehel oli nägu, mida talle oleks meeldinud maalida. Väga itaallaslik, roomlaslik tegelikult – lokkis mustad juuksed ja lai nägu, sirge nina ja ilmekas suu, kõrged põsesarnad ja arrogantne kandiline lõug. Mees kõrgus tema kohal, ent tal oli autoriteetsust, mis ei vajanudki mõjule pääsemiseks pikkust või suurust. Mees kandis sinist peenetriibulist ülikonda ja nahkmantlit ning nägi välja väga edukas, aga ka häbematu.

„Ma pole kindel, et mulle meeldib, kui mind kritiseeritakse,“ ütles mees ja ta hääli sobis näojoontega kokku. See oli tume ja sügav ja mahe.

„Palun ... vabandust,“ ütles Jolana. „Ma ei tahtnud jõllitada. See on teie nägu.“

Mehe paksud kulmud kerkisid. „Ma ei suuda kujutleda, et kellelgi teisel oleks õigust sellele,“ vastas ta. „Kas te käite alati ringi, pea laiali otsas. Või tegite täna erandi?“

„Olin oma kättemaksuhimulistesse mõtetesse vajunud,“ tunnistas Jolana vätkuvalt naeratades. „Edu kannustas mind ja ma ei vaadanud, kuhu läksin. Palun vabandust, et teile otsa jooksin ja veel suurem vabandus, et teile piinlikkust valmistasin.“

„Usutavasti ei ole keegi sellega hakkama saanud sestsaadik, kui olin kuueaastane,“ vastas mees. Ta ei naeratanud. Tegelikult ei näinud ta välja nagu mees, kes palju naerataks.

Jolana kõhatas. Mees heidutas teda oma nappide lausetega ja sellega, et kannatamatult kella vaatas.

„Vabandage mind, mul on vaja kohtumisele jõuda,“ ütles mees. „Pane tähele, kuhu lähed, maatüdruk, või lõpetad takso rataste all.“

Jolana vaatas teda. „Ma ei ole maamats, härra,“ ütles ta napilt, „aga seal, kust mina pärit olen, on kombes olulised, ent tundub, et teie omad on kaduma läinud.“

Enne kui mees jõudis vastata, Jolana pöördus ja trampis minema.

Ülbe, ebaviisakas ja kannatamatu mees, mõtles ta vihaselt, kui tegi endale rahva seas teed oma kortermajja. Rooma gladiator võis selline välja näha või lahingusse minev tsentuurio. Ta heitis kannatamatult juuksed käega üle õla. Enamik newyorklasi olid lahked, jumal tänatud, mitte külmad inimesed, nagu ta oli kunagi arvanud. Kui neid tundma õppisid, olid nad soojad ja sõbralikud.

Uksehoidja naeratas talle, kui ta pöörduksest läbi läks.

„Kena päev, preili Shannon,“ ütles mees meeldivalt. „Nagu sügis.“

„Jah, kas pole meeldiv?“ vastas ta naeratades. „Ja nad rääkisid, et hakkab lund sadama. Milline rumalus!“

Jolana lehvitas administraatorile, noorele mehele, kellega ta oli siinviibitud kuude vältel sõbrustama hakanud, ning kõndis otsejoones tühja lifti. Uksed sulgusid ja ta ohkas, kui lift suminal kolmandale korrusele sõitis.

Ta korter oli suur, mitmetasandilise elutoaga ning kujundatud peaaegu täielikult valgetes ja kollastes toonides. Need olid päikselised värvid ning talle meeldis valge vaibaga ruumi reibas atmosfäär. Muidugi oli rumal, et tal oli valge vaip. Ent ta võttis alati ukse juures kingad jalas ning ka külalised tegid sama. Isegi praegu, sukki, tundis ta soojust ja kodusust. Lõuna-Georgia maapiirkonnas asuv maja, kus ta oli üles kasvanud, polnud kuidagi selle sarnane, mõtles ta

ja naeratas, kui vaatas oma elegantstes ja väga kallihinnalises ruumis ringi. On hea, kui sul on raha.

Ta ahmis õhku. Raha! Kus ta käekott on? Ta kontrollis taskuid – oli ainult väike ümbrik-ridikül ning tal oli see kindlasti kaasas, kui ta galeriist ära tuli! Ta mäletas, et see oli tal käes. Aga kus see nüüd oli?

Ta otsis meeleheitlikult toast ja koridorist ja isegi liftist, minnes tagasi pöördusteni. Ent kotti ei paistnud kusagilt. Uksehoidja mainis, et ei näinud teda käekotti kandmas. Siis meenus Jolanale kaks asja. Et ta oli selle kohutava mehega kokku jooksnud ning ilmselt oli kott kõnniteele kukkunud. Ning et ta seisis tänaval sukkis ja sillutis oli külm.

Uksehoidja üritas naeratust alla suruda. Ta pani kindas käe suu ette.

„Mulle meeldib paljajalu käia,“ teatas Jolana talle laialt naeratades. Ja ohkas. „Oh, mida ma teen? Ma tean, et see kukkus kõnniteele ning on ilmselt juba ammu läinud. Kõik mu krediitkaardid olid seal sees ja juhiluba...“

„Võib-olla keegi leiab selle, preili Shannon, ja toob teile ära,“ pakkus uksehoidja abivalmilt.

Võib-olla lendab Superman siia alla ja kutsub mind lõunale, mõtles Jolana õnnetult. Ent ta vaid naeratas ja kõndis tagasi lifti juurde.

Emalik daam hallis villases kostüümis ja kübaraga vaatas teda hukkamõistvalt.

„Viimane mood,“ teates Jolana tarmukalt naeratades. „Varajane primitiivsus. Pariis on hullumas.“

Ta sammus lifti, vajutas nuppu ja naeratas jälle, kui ukсед sulgusid.

Jolana krimpsutas nägu, kui tagasi korterisse jõudis, ja vaatas oma rikutud sukki. Muidugi polnud need sillutisel käimi-

seks mõeldud, ent olid üsna palju maksnud. Ta ohkas, kui need jalast tõmbas ja prügikasti viskas. Ta oletas, et järgmisel korral läheb paremini. Mida ta siis oma käekotiga ette võtab?

Ta helistas ümber nurga asuvasse politseijaoskonda ja andis sellest korrapidajale teada, ent mees ütles talle – mida ta juba niigi teadis –, et on äärmiselt ebatõenäoline, et keegi selle talle tagasi annaks. Politseinik soovitas tal oma krediitkaardifirmadesse helistada ja kaartide kaotamisest teatada ning teha avalduse juhiloa asendamiseks. Jolana tänas teda ning pani toru aeglaselt käest. Igatahes oli see tema enda süü. Keda ta süüdistada sai? See oli lihtne, mõtles ta süngelt, kui tõstis uuesti toru hargilt. See pikk ja ülbe itaallane. Too oli kindlasti mingi jõugu liige. Ilmselt palgamõrvar. Kogu seda ülbust arvestades ei olnud ta mingi tavaline ärimees, see oli kindel.

Jolana lõpetas kaartide kadumisest teatamised ning läks studiosse, et häiritult lõpetamata lõuendit vaadata. See oli teene galeriomanikule, kingitus tema sõbrale. Kreeka maastik ümberkukkunud sammastega esiplaanil ning Olümpose mäega tagapool. See oli veidi kulunud vaade, oli ta mõelnud, kui galeriomanik oli tal palunud seda teha, ent too polnud tahtnud teemamuutusest kuulda. Nii oligi Jolana selle kallal vabal ajal töötanud ning nüüd oli see peaaegu valmis. Ta ütles, et täna oli sama hea kui mis tahes muu aeg. Ta võis samahästi ka tööd teha kui istuda ja mõtteid veeretada.

Ta pani kantud ja lohvakad teksad jalga ja peale värviplekilise kitli, mille all polnud midagi. Ta elas üksi ning keegi ei näinud teda, nii et ta riietus sageli võimalikult mugavalt.

Ta oli maalimisse süvenenud, vajunud Vana-Rooma unelmatesse, kui fonoluku sumin teda katkestas.

Ta silmad särasid, kui telefonile vastama läks. Tal oli viimase ajal probleeme mehega, kes oli ostanud talt kolm maali ning pidas end tõeliseks naistemagnetiks. Jolana oli juba keeldunud kolmest küllakutsest mehe kunstikogu vaatama minna. Paljud mehed, keda ta oli kohanud, eeldasid, et kunstnikul peab olema boheemlaslik periood, ning üritasid seda ära kasutada. Vähesed neist teadsid, et teda oli kasvatatud puritaanlikus vaimus ning tema jaoks oli seks midagi enam kui suveniir. Tegelikult oli ta elu jooksul vaid ühe mehega armatsenud. Veidral moel oli ta pärast seda vastassuunas jooksnud. Mees oli eeldanud, et Jolana tahab oma keha kinkimise eest vastutasuks suhteid, ning selles oli tal tuline õigus olnud. Ta oli mehest puudust tundnud, ent oli aja jooksul mõistnud, et nii oligi kõige parem. Ta polnud lühiajalisteks suheteks loodud. Ta tahtis armastust.

Ta kõndis ukse juurde ja vajutas fonotelefoni nuppu. „Jaa,“ vastas ta ebakindlalt.

„Preili Shannon, siin on härrasmees, kes leidis teie käekoti,“ ütles uksehoidja.

„Fantastiline!“ hüüatas Jolana telefoni. „Palun saada ta kohe üles.“

Paari minuti pärast helises uksekell ja ta jooksis ust avama.

„Preili Shannon?“ küsis itaallase moodi mees ja vaatas üle oma rooma nina tema poole alla. Tal oli käes Jolana käekott. „Pole paha trikk, aga mulle ei meeldi, kui minuga manipuleeritakse.“

Mees näis vihane ja pisut kurjakuulutav olevat ning Jolana pilgutask käekotti võttes silmi, tundes, kuidas kergendus segunes halva eelaimusega.